

Všetky cesty vedú sem

„Všetko, čo Mariana
napíše, je číre zlato...
skutočný dar pre
fanúšikov romantiky!“

ALI HAZELWOOD

MARIANA ZAPATA

Lindeni

Všetky cesty vedú sem

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Mariana Zapata

Všetky cesty vedú sem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Všetky cesty vedú sem

M A R I A N A
Z A P A T A

Všetky cesty vedú sem

Z angličtiny preložila
Miriam Ghaniová

Ljndeni

Mariana Zapata: *All Rhodes Lead Here*

Copyright © 2021 by Mariana Zapata

Translation © Miriam Ghaniová, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3854-5

ISBN e-knihy 978-80-566-3864-4 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3865-1 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3863-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Neviem, ako by som bez teba zvládla tento posledný rok.

Eva, ďakujem ti za všetko.

Najmä za tvoje priateľstvo.

Prvá kapitola

Oči ma páľili. Neprestalo ma v nich pichať, odkedy sa zotmelo, ale aj tak som ich prižmúrila. Predo mnou, na samom okraji svetiel môjho auta, sa objavil nápis.

Zhlboka som sa nadýchlá a hneď som zase vydýchla.

VITAJTE V PAGOSA SPRINGS

Pri najhlbších horúcich
prameňoch na svete

Potom som si tabuľu prečítala ešte raz, aby som sa uistila, že som si to nevymyslela a som naozaj tu. Konečne.

Trvalo to len celú večnosť.

Dobre, večnosť, ktorá sa pretiahla na dva mesiace. Osem týždňov pomalej jazdy, počas ktorej som sa zastavovala takmer pri každej turistickej atrakcii a v každom dvojhviezdičkovom hoteli alebo v dovolenkovom ubytovaní cestou z Floridy cez Alabamu, Mississippi a Louisianu. Strávila som nejaký čas v Texase a potom som zamierila do Arizony, objavovala mestá a mestečká, ktoré som v minulosti nestihla preskúmať, keď som tadiaľ prechádzala. Dokonca som navštívila aj starého priateľa a jeho rodinu. Keď už som bola tam, zašla som do Vegas, pretože to bolo miesto, kde som bola už najmenej desaťkrát, ale nikdy sa mi nepodarilo naozaj ho vidieť. V Utahu som strávila takmer tri týždne. Napokon som si vyhradila týždeň na to, aby som si pozrela Nové Mexiko, než som sa vrátila späť do hôr. Do Colorada. Dúfala som, že to bude môj posledný cieľ.

A teraz sa mi to podarilo. Alebo takmer.

Spustila som plecيا, pritlačila som ich späť k sedadlu a trochu sa uvoľnila. Podľa navigácie mi zostávalo ešte tridsať minút, aby som sa dostala do bytu, ktorý som si prenajala na druhej strane mesta v juhozápadnej časti štátu, o ktorej väčšina ľudí nikdy nepočula.

Domov na ďalší mesiac alebo možno aj dlhšie, ak všetko vyjde tak, ako som chcela. Predsa len som sa musela niekde usadiť.

Obrázky domu na prenájom, ktorý som si rezervovala, boli presne také, ako som hľadala. Nič veľké. Nie v meste. Páčil sa mi najmä preto, že mi pripomínal posledný dom, v ktorom sme bývali s mamou.

Vzhľadom na to, že som si ho rezervovala na poslednú chvíľu, hneď na začiatku leta a turistickej sezóny, nebolo už veľmi z čoho vybrať – teda na výber nebolo takmer nič. Na myšlienku vrátiť sa do Pagosa Springs som prišla pred dvoma týždňami uprostred noci, keď mi na duši ležala ťarcha všetkých rozhodnutí, ktoré som za posledných štrnásť rokov urobila – ani nie po prvý raz, skôr po tisíci – a snažila som sa nerozplakať. Slzy sa neobjavili preto, že som bola v izbe v Moabe úplne sama a v okruhu viac ako tisíc kilometrov som nemala nikoho, komu by na mne záležalo. Vytryskli preto, lebo som myslela na svoju mamu a na to, že naposledy som bola v tomto kraji s ňou.

A možno trochu aj preto, že som nemala ani poňatia, čo sa, dočerta, deje s mojím životom, a to ma pekelné desilo.

A práve vtedy mi napadla tá myšlienka.

Vrátiť sa do Pagosy.

Prečo nie?

Veľa som premýšľala o tom, čo chcem, čo potrebujem. Nemala som veľmi čo robiť, keď som bola dva mesiace takmer nepretržite sama. Rozmýšľala som o tom, že si urobím zoznam, ale už som mala dosť zoznamov a rozvrhov; posledných desať rokov som strávila počúvaním iných ľudí, ktorí mi hovorili, čo môžem a čo nemôžem robiť. Skončila som s plánmi. Úprimne povedané, skončila som s mnohými vecami aj ľuďmi.

Len čo som si spomenula na miesto, ktoré mi kedysi bolo domovom, vedela som, že to je to, kde chcem byť. Tá myšlienka mi jednodu-

cho pripadala správna. Už ma nebavilo chodiť po svete a hľadať niečo, čo by môj život opäť uviedlo do zdanlivého poriadku.

Rozhodla som sa, že to vyriešim. Nový rok, nová Aurora.

Čo na tom, že bol jún? Kto povedal, že nový rok sa musí začať prvého januára, nemám pravdu? Ten môj sa oficiálne začal množstvom slz v stredu popoludní asi pred rokom. A nastal čas na novšiu verziu osoby, ktorou som vtedy bola.

Práve preto som sem prišla.

Bola som späť v meste, v ktorom som vyrastala, o dvadsať rokov neskôr.

Tisíce kilometrov od Cape Coral a všetkých v Nashville.

Slobodná a voľná, aby som mohla robiť, čo som chcela, po prvýkrát za veľmi, veľmi dlhý čas.

Mohla som byť, kým som chcela. Lepšie neskoro ako nikdy, však?

Vydýchla som a mykla plecami, aby som sa trochu viac prebrala a zvíťazila nad bolesťou, ktorá sa ma zmocnila, keď mi podrazili nohy, a už ma neopustila. Možno som nemala skutočnú predstavu o tom, čo tu budem robiť dlhodobo, ale chystala som sa na to prísť. Neľutovala som svoje rozhodnutie prísť sem.

V mojom živote bolo veľa vecí, ktoré som ľutovala, ale nedovolila by som, aby toto rozhodnutie bolo jednou z nich. Aj keby som nakoniec v tomto kraji nezostala dlho, mesiac, ktorý som mala rezervovaný v meste Pagosa Springs, by vo veľkej schéme života nič neznamenal. Mal to byť odrazový mostík pre budúcnosť. Možno náplast na minulosť. Povzbudenie pre prítomnosť.

Nikdy nie je neskoro nájsť novú cestu, ako spievala moja priateľka Yuki. Celú tú cestu do Colorada som prešla z nejakého dôvodu a nič nemalo byť márne – ani môj boľavý zadok, plecia, sedací nerv, ani to, ako veľmi moje oči potrebovali tmu a spánok.

Začínala ma bolieť hlava priamo nad obočím, ale to bola len súčasť cesty, stavebný kameň pre budúcnosť. Žiadna bolesť, žiadny zisk.

Ak by som do auta nenastúpila ešte mesiac, aj to by bolo skvelé. No z predstavy, že by som mala byť za volantom ešte minútu, sa mi

chcelo vracať. Možno by som si kúpila ďalšie auto, keď som nad tým premýšľala. Mala som na to peniaze. Mohla by som ich použiť na niečo, čo by som skutočne potrebovala a používala, keďže moje aktuálne nemalo pohon všetkých štyroch kolies.

Teraz. Nové. Darček.

Minulosť zostávala tam, kde bola, pretože aj keď by som ju najradšej zapálila a pozerala sa, ako horí, nemohlo sa to stať.

Hlavne preto, že by som išla do väzenia za dvojnásobnú vraždu, a takéto veci ľudia odsudzovali.

Namiesto toho som pokračovala ďalej bez záznamu v registri trestov a toto bol ďalší krok. Zbohom, Nashville a všetko tam. Dovidenia, Florida. Ahoj, Colorado a hory, vitaj, pokojná, dúfam, že šťastná budúcnosť. Chystala som sa to svinstvo vymiešť zo života. Ako by spievala Yuki: *Ak veci vypustíš do vesmíru, azda ich niekto vypočuje.*

Tá ťažšia časť bola za mnou. Toto bude moja budúcnosť. Ďalší krok v nasledujúcich tridsiatich troch rokoch môjho života.

Mala by som za to poďakovať Jonesovcom. Naozaj. Možno nie za to, že ma využili, ale teraz som aspoň vedela, v čom som sa ocitla a kým som bola obklopená. Aspoňže som sa z toho dostala.

Bola som slobodná.

Mohla som sa vrátiť tam, kde som strávila prvú časť svojho života, pozrieť sa na miesto, kde som naposledy videla svoju mamu. Na to isté miesto, ktoré mala tak rada a ktoré v sebe skrývalo toľko pekných, ale aj tých najhorších spomienok.

Chystala som sa urobiť to, čo som musela, aby som pokračovala vo svojom živote.

Prvým krokom bolo zabočiť doľava na neupravenú cestu, ktorá sa odborne nazývala okresná cesta.

Stískala som volant tak silno, ako som len mohla, keď moje kolesá prekonávali jeden výmol' za druhým, a predstavovala som si poslednú rozmazanú spomienku na mamu, jej zelenohnedé oči, tie isté, ktoré som videla v zrkadle. Jej hnedé vlasy, nie tmavé, ale ani svetlé, boli ďalšou vecou, ktorú sme mali spoločnú, aspoň kým som

si nezačala vlasy farbiť, ale s tým som prestala. Farbiť som si ich začala len kvôli pani Jonesovej. Ale hlavne som si spomenula, ako ma mama pevne objala, kým mi dovolila ísť na druhý deň ku kamarátke namiesto toho, aby som s ňou išla na túru, ktorú plánovala pre nás obe. Ako ma pobožkala, keď ma vysadila, a povedala: „Uvidíme sa zajtra, zlatko!“

Pocit viny, horký a ostrý, taký finálny a smrtiaci ako dýka vyrobená z ocele, ma bodol do žalúdka už asi po miliónty raz. A ja som si pomyslela, ako vždy, keď ma prepadol ten známy pocit: *Čo keby? Čo keby som bola išla s ňou? Ako zakaždým, keď som nad tým uvažovala*, povedala som si, že na tom nezáleží, pretože sa to nikdy nedozviem.

Potom som znova zažmurila do diaľky, keď som prechádzala cez väčšiu jamu, a preklínala som skutočnosť, že na žiadnej z týchto ciest nie sú pouličné lampy.

Späťne som si uvedomila, že som mala túto poslednú časť cesty natiahnuť na ďalší deň, aby som neskončila blúdením po horách v tme.

Pretože to neboli len stúpania a klesania s prevýšením, ktoré sa na mňa valili. Boli tu aj jelene, veveričky, zajace a iné hlodavce. Videla som pásovca a skunka. Všetky sa v poslednej chvíli rozhodli, že prebehnú cez cestu a vystrašia ma tak, že som dupla na brzdu a ťažkovala Bohu, že nie je zima a na ceste nie je veľa áut. Jediné, čo som chcela, bolo doraziť do svojho dočasného domova.

Našla som človeka menom Tobias Rhodes, ktorý prenajímal svoj garážový byt za veľmi rozumnú cenu. Mala som byť prvým hosťom. Byt nemal žiadne recenzie, ale ponúkal všetko, čo som od prenájmu očakávala, takže som bola ochotná do toho ísť.

Navyše, nebolo na výber nič iné, iba prenájom izby v cudzom dome alebo pobyť v hoteli.

„Váš cieľ sa blíži po ľavej strane,“ ozvala sa navigačná aplikácia.

Stisla som volant a ešte viac prižmurila oči, takmer som nevidela začiatok príjazdovej cesty. Ak bolo v okolí viac domov, v tme som to nedokázala rozoznať. Tento bol naozaj uprostred ničoho.

Čo bolo presne to, čo som chcela: pokoj a súkromie.

Odbočila som na predpokladanú príjazdovú cestu, ktorú označoval len reflexný kolík, a povedala som si, že všetko bude v poriadku.

Nájdem si prácu... budem niečo robiť... a prelistujem si mamin denník a pokúsim sa absolvovať niektoré z túr, o ktorých písala. Aspoň jej obľúbené. Bol to jeden z najväčších dôvodov, prečo sa mi príchod sem zdal ako dobrý nápad.

Ľudia plakali nad koncami, ale niekedy bolo treba plakať aj nad novými začiatkami. Nezabudnem na to, čo som opustila. Ale chystala som sa tešiť aspoň tak, ako sa dalo, z tohto začiatku a z toho, ako sa to skončí.

Jeden deň za druhým, však?

Predo mnou sa črtal dom. Podľa počtu okien a rozsvietených svetiel sa zdal malý, ale na tom nezáležalo. Bokom, možno o dvadsať, možno o tridsať metrov ďalej – táto nočná jazda bola na môj astigmatizmus hrozná – bola ďalšia stavba, ktorá vyzerala ako samostatná garáž. Pred hlavným domom parkovalo jedno auto, staré Bronco, ktoré som poznala, pretože môj bratranec strávil roky prestavbou presne takého istého auta.

Otočila som auto smerom k menšej a menej osvetlenej budove a zbadala som veľké garážové dvere. Pod pneumatikami mi zaškrípali štrky, kamene pukali a narážali do podvozka a ja som si znova pripomenula, prečo som tu a že všetko bude v poriadku. Potom som zaparkovala, zažmurkala som a pretrela si oči, napokon som vytiahla telefón, aby som si znovu prečítala pokyny na registráciu, ktoré som si urobila na screenshot. Možno zajtra pôjdem a predstavím sa majiteľovi domu. Alebo ho možno nechám na pokoji, ak on nechá na pokoji mňa.

Konečne som vystúpila z auta.

Toto bol zvyšok môjho života.

A ja sa budem snažiť zo všetkých síl, presne tak, ako ma vychovávala mama. Ako by to odo mňa očakávala.

Trvalo mi asi minútu, kým som so svetlom z mobilu našla dvere – zaparkovala som hneď vedľa nich – a skrinku na kľúč visiacu na kľučke. Kód, ktorý mi poslal majiteľ, fungoval na prvý pokus a v malej skrinke sa nachádzal jediný kľúč. Hodil sa do zámky a dvere sa so

škripaním otvorili do schodiska naľavo, na ktoré kolmo nadväzovali ďalšie dvere. Zapla som svetlo a otvorila dvere priamo pred tými, ktorými som práve prešla. Očakávala som, že to bude vchod do garáže, a nesklamala som sa.

Prekvapilo ma však, že vnútri nebolo žiadne auto.

Na stenách boli nalepené rôzne formy peny, akú som videla v každom nahrávacom štúdiu, v ktorom som kedy bola, inde boli modré podlahové rohože, pribité klincami. Dokonca tam bolo aj niekoľko starých matracov pritlačených k stenám. Uprostred stál veľký čierny reproduktor štyri na štyri s otlčeným starým zosilňovačom, dve stoličky a stojan s tromi gitarami. Boli tam aj klávesy a základná bicia súprava.

Prehltla som.

Potom som si všimla dva plagáty prilepené na stenách a pomaly som vydýchla. Na jednom bola mladá folková speváčka a na druhom veľké turné dvoch rockových kapiel. Nie country. Nie pop.

Hlavne netreba nad tým premýšľať. Vrátila som sa cestou, ktorou som prišla, a pokrčila som nad skúšobným priestorom plecيا. Potom som za sebou zavrela dvere.

Schody sa raz otočili a ja som sa dostala hore, zapla som ďalšie svetlá a s úľavou som si vydýchla. Bolo to presne také, ako ukazovali obrázky: garsónka. Pri stene napravo bola zastrčená normálna posteľ, v rohu stálo vykurovacie teleso, ktoré pripomínalo kachle na drevo, malý stolík s dvoma stoličkami, chladnička, ktorá vyzerala ako z deväťdesiatych rokov, ale koho to zaujímalo, sporák, ktorý tiež musel byť z toho istého desaťročia, kuchynský drez, pár dverí, ktoré vyzerali, že by mohli byť šatníkom, a zatvorené dvere, ktoré, ako som dúfala, viedli do kúpeľne, ktorá bola v ponuke. Nebola tam práčka ani sušička a ja som sa neobťažovala pýtať sa. V meste bola pracovňa, vyhľadala som si ju. To by som zvládla.

Podlaha bola drevená a doškriabaná a ja som sa usmiala na malý pohár na zavaraniny, ktorý stál na stole a boli v ňom lúčne kvety.

Jonesovci by sa rozplakali, že toto nie je Ritz, ale pre mňa to bolo dokonalé. Bolo tu všetko, čo som potrebovala, a pripomínalo mi to

dom, v ktorom som bývala s mamou, so stenami obloženými drevom a jednoducho... s teplom.

Bolo to naozaj dokonalé.

Prvýkrát som si dovoľila pocítiť skutočné nadšenie zo svojho rozhodnutia. Teraz, keď som to urobila, som sa cítila dobre. Nádej vo mne vzbĺkla ako rímska svieca. Stačili tri cesty, aby som vyniesla svoje tašky, škatuľu a cestovnú chladničku nahor.

Človek by si myslel, že balenie na celý život bude trvať dni, dokonca týždne. Ak ste mali veľa vecí, mohlo to trvať aj mesiace.

Ja som však veľa vecí nemala. Kadenovi som nechala takmer všetko, keď mi jeho právnik, ktorému som desať rokov posielala vianočné pohľadnice, poslal tridsaťdňovú výpoveď na vysťahovanie z domu, v ktorom sme bývali, deň po tom, čo všetko ukončil. Namiesto toho som odišla o niekoľko hodín neskôr. Vzala som si so sebou len dva kufre a štyri škatule vecí.

Bolo dobre, že sa to stalo, a ja som to vedela. Bolelo to vtedy, bolelo to aj potom. Teraz už však nie.

Ale... stále som si niekedy želala, aby som tomu zradcovi poslala koláč z hovna ako vo filme *Farba citov*. Nebola som dobrý človek.

Práve som otvorila chladničku, aby som do nej mohla dať mäso na sendviče, syr, majonézu, tri plechovky jahodovej limonády a jedno pivo, keď som zdola počula vrzgot.

Dvere. Boli to dvere.

Stuhla som.

Potom som z kabelky vytiahla slzotvorný sprej a zaváhala som – majiteľ by predsa len tak nevošiel, nie? Veď to bol jeho majetok a ja som si ho od neho prenajímala. Podpísala som zmluvu a poslala som mu kópiu svojho vodičského preukazu. Dúfala som, že nebude pátrať po mojom mene, ale ach, ak áno... V niekoľkých prenajatých domoch, v ktorých som bývala, sa majitelia prišli pozrieť, či niečo nepotrebujem, ale len tak sa tam neprechádzali. Len jeden z nich ma prišiel vyspovedať a položil mi veľa nepríjemných otázok.

„Haló?“ zavolala som s prstom na spúšti spreja.

Jediná odpoveď, ktorú som dostala, boli kroky na schodoch. Hlasné klopanie, ktoré znelo ťažko.

„Haló?“ Tentoraz som zavolala trochu hlasnejšie, napäto som počúvala kroky, ktoré pokračovali po schodoch. Prinútili ma zovrieť sprej v ruke ešte o niečo silnejšie.

Za ten čas, čo som zadržovala dych, lebo to mi malo pomôcť lepšie počuť, som zazrela vlasy a potom tvár zlomok sekundy predtým, ako osoba musela urobiť posledné dva alebo tri kroky.

Nebolo ich viac. Bol to muž. Majiteľ?

Bože, v to som dúfala.

Mal na sebe košeľu bledohnedej farby, zapnutú na gombíky, zastrčenú do tmavých nohavíc, ktoré mohli byť modré, čierne alebo iné, ale kvôli slabému osvetleniu som to nedokázala rozoznať.

Prižmúrila som oči a zopla som ruky za chrbtom, aby som pre istotu skryla slzotvorný sprej.

Na opasku mal zbraň!

Zdvihla som ruky nad hlavu a vykrikla: „Doriti, vezmite si, čo chcete, len mi neubližujte!“

Neznámy mykol hlavou, potom sa ozval chrapľavým drsným hlasom: „Čože?“

Zdvihla som ruky ešte vyššie, pleciami som si pritisla na uši a bradou som ukázala na svoju kabelku na stole. „Moja kabelka je priamo tam. Vezmite si ju. Kľúče sú tam.“ Mala som poistku. V telefóne, ktorý som mala v zadnom vrecku, som mala kópie dokladov. Mohla som si objednať inú debetnú kartu, nahlásiť svoju kreditnú kartu ako ukradnutú. O hotovosť, ktorá tam bola, som sa nemusela starať. Nič z toho nemalo cenu môjho života. Nič.

Muž však opäť mykol hlavou. „O čom to, dočerta, hovoríte? Nesnažím sa vás okradnúť. Čo robíte v mojom dome?“ Muž vyslovoval každé slovo, akoby to boli strely.

Počkať.

Zažmurkala som a stále som držala ruky nad hlavou. Čo sa deje? „Vy ste Tobias Rhodes?“ S istotou som vedela, že to je meno osoby,

u ktorej som si rezervovala ubytovanie. Bola tam aj fotografia, ale neobťažovala som sa ju zväčšiť.

„Prečo?“ spýtal sa neznámy.

„Ehm, pretože som si prenajala tento garážový byt. Dnes som sa mala ubytovať.“

„Ubytovať?“ zopakoval muž tichým hlasom. Bola som si istá, že sa mračí, ale bol v medzere v osvetlení a jeho črty zakrývali tieň.

„Vyzerá to ako hotel?“

Ach, ten postoj.

Práve keď som otvorila ústa, aby som mu povedala, že nie, toto nevyzerá ako hotel, ale aj tak som si urobila legálnu rezerváciu a zaplatila za pobyt vopred, zdola sa ozvalo hlasné vrznutie zlomok sekundy predtým, ako iný hlas, jasnejší, mladší, zakričal: „Otec! Počkaj!“

Sústredila som sa na muža, ktorý obrátil pozornosť dole schodmi a jeho horná časť tela zaujala akoby ochranný alebo možno obranný postoj.

Využila som zmenu jeho pozornosti a uvedomila som si, že je to veľký muž. Vysoký a urastený. A na košeli mal nášivky. Zastáva nejakú dobrovoľnícku funkciu?

Srdce mi začalo hlasno biť v ušiach, keď som uprela pohľad späť na zbraň v puzdre na jeho boku, a môj hlas znel zvláštne hlasno: „Ja... môžem vám ukázať svoj rezervačný doklad...“

Čo sa deje? Podviedli ma?

Moje slová prinútili jeho pohľad vrátiť sa ku mne práve v tom istom okamihu, keď sa objavila ďalšia postava. Táto bola oveľa nižšia a štíhlejšia, ale to bolo asi všetko, čo som mohla povedať. Syn toho muža? Dcéra?

Veľký muž sa na novopríchodzieho ani nepozrel. Z jeho slov, vlastne z celej reči jeho tela sršal hnev: „Vlámanie je trestný čin.“

„Vlámanie a vniknutie?“ zmätene som zakričala, moje úbohé srdce stále divoko bilo. Čo sa deje? Čo sa to, doriti, deje? „Použila som kľúč, na ktorý mi niekto dal kód.“ Ako to, že to nevie? Kto to je? Naozaj ma podviedli?

Kútikom oka, pretože som sa tak sústredila na väčšieho muža, som zbadala, že menšia postava, ktorej som sotva venovala pozornosť, niečo zamrmlala popod nos a potom opäť potichu zasyčala: „Otec.“

To prinútilo muža otočiť hlavu smerom k postave, ktorá bola jeho synom alebo dcérou. „Amos,“ zavrčal muž, čo znelo podobne ako varovanie.

Mala som hrozný pocit.

„Musím sa s tebou porozprávať,“ povedala postava takmer šepotom, než sa obrátila ku mne. Menšia osoba na sekundu zastala a zažmurkala. Potom sa spamätala a povedala hlasom, ktorý bol taký tichý, že som sa musela namáhať, aby som ho počula: „Dobrý deň, pani De La Torreová, ospravedlňujem sa za ten zmätok. Sekundu, prosím.“

Kto to, dočerta, je?

Odkiaľ pozná moje meno? Je to nejaký omyl?

Môj optimizmus trval len asi sekundu, pretože v tľmenom svetle garsónky začal muž pomaly krútiť hlavou. Potom mi z jeho slov ešte viac zovrelo žalúdok, keď zamrmlal smrteľne vážne: „Prisahám, Amos, radšej nech to nie je to, čo si myslím.“

To neznelo sľubne.

„Dal si ten byt na prenájom po tom, čo som ti doslova povedal, aby si to nerobil, keď si to viackrát nadhodil?“ opýtal sa muž hrozivo tichým hlasom. Znelo to ešte horšie, ako keby kričal. Aj mne sa chcelo kričať, a to sa so mnou ani nerozprával.

Čo však, dočerta, práve povedal?

„Otec.“ Mladší človek sa presunul pod stropný ventilátor, do svetla. Zdalo sa, že je to chlapec, tínedžer, ktorý podľa hlasu mal pravdepodobne dvanásť až šestnásť rokov. Na rozdiel od statného muža, ktorý bol zrejme jeho otcom, mal chudú a hranatú tvár, dlhé tenké ruky a hrudník mu zakrývalo asi o dve čísla väčšie tričko.

Mala som zlý pocit.

V mozgu sa mi vynorila pripomienka, že v okruhu dvesto kilometrov nie je nikde inde miesto na ubytovanie.

Nechcela som zostať v hoteli. S tými som sa už do konca života rozlúčila. Z predstavy, že by som v nejakom zostala, mi bolo zle.

A prenajať si izbu v cudzom dome po poslednom prípade neprichádzalo do úvahy.

„Už som zaplatila. Platba prešla,“ zakričala som a zrazu som spanikárila. Bola som tu, unavená z dlhej jazdy autom a nutkanie niekde sa usadiť prenikalo priam neodbytné do každej bunky môjho tela.

Chcela som začať odznova. Chcela som vybudovať niečo nové.

A chcela som to urobiť tu, v Pagose.

Muž sa na mňa pozrel. Bola som si celkom istá, že zaklonil hlavu, kým sa opäť sústredil na dospievajúceho chlapca, rukou opäť mávajúc vo vzduchu. Hnev vybuchol v celej miestnosti ako granát.

Očividne som bola neviditeľná a moja platba nič neznamenalala.

„To má byť vtip, Am? Povedal som ti, že nie. Nie raz alebo dvakrát, ale zakaždým, keď si s tým začal,“ prskal muž, priam rozzúrený. „Nebudeme mať v dome nejakú cudziu osobu. Robíš si zo mňa žarty, človeče?“ Stále hovoril tichým hlasom, ale každé slovo sa zdalo ako štekot.

„V podstate to nie je dom,“ zašepkal chlapec, Amos, a potom sa na mňa pozrel cez plece. Mávol rukou a tá sa mu pritom triasla.

Na mňa.

Nevedela som, čo mám robiť, a tak som mu zamávala naspäť. Zmätená a teraz aj znepokojená.

To napálenému mužovi nepomohlo. Ako by mohlo? „Garáž je súčasťou domu! Nezahrávaj sa so mnou,“ zavrčal a rukou urobil odmietavé gesto.

K tej ruke bolo teraz, keď som sa na ňu pozrela, pripojené veľké rameno. Bola som si celkom istá, že som videla, ako mu na predlaktí navierajú žily. Čo však hovorili tie nášivky? Pokúsila som sa prižmúriť oči.

„Nie znamená nie,“ pokračoval muž, keď chlapec otvoril ústa, aby sa s ním ďalej dohadoval. „Nemôžem uveriť, že si to urobil. Ako si mohol, za mojím chrbtom? Zverejnil si to na internete?“ Chlapec krú-

til hlavou. „Plánoval si, že tu ubytuješ nejakých úchylov, kým budem preč?“

Úchylov?

Ja som úchyl?

Reálne som vedela, že ma do toho nič nie je.

Napriek tomu som nedokázala držať jazyk za zubami a prehodila som: „Hm, aby to bolo jasné, nie som úchyl. A môžem vám ukázať svoju rezerváciu. Zaplatila som za celý mesiac dopredu.“

Doriti.

Chlapec sa uškrnul a to prinútilo muža urobiť krok vpred do lepšieho svetla, čím mi poskytol dobrý pohľad do jeho tváre. Na celú jeho tvár.

A aká to bola tvár!

Aj keď som bola s Kadenom, na muža by som sa pozrela vždy. Ved' som nebola mŕtva. A on mal takú krásnu tvár.

Nevedela som si spomenúť na jediného vizážistu, ktorému by jeho črty neučarovali. Boli vyrysované, v žiadnom prípade nie pekné, ale mužné, ostré výrazné ústa v prísnom úškrne a husté pozoruhodné obočie. A k tomu pôsobivá, silná čeľusť. Bola som si celkom istá, že má aj malú jazvu na brade. Musel mať okolo štyridsiatky.

„Drsný fešák“ bol najlepší spôsob, ako ho opísať. Možno aj „smiešne pekný“, keby nevyzeral pripravený niekoho zabiť, ako vyzeral práve teraz.

Vôbec sa nepodobal na miliónový výzor môjho bývalého, chlapca, z ktorého omdlievali tisícky žien.

A ktorý zničil náš vzťah.

Možno by som mu ten zasraný koláč nakoniec mala poslať. Ešte o tom popremýšľam.

V podstate bol tento muž, ktorý sa hádal s tínedžerom, so zbraňou na opasku a oblečený v niečom, čo mi pripadalo ako uniforma strážcu zákona, neveriteľne pekný.

A... bol ako strieborná líška, keď svetlo dopadlo na jeho vlasy. Mohli byť hnedé alebo čierne zmiešané s oveľa svetlejšou, nápadnou farbou.

Vôbec sa nezaujímal o to, čo hovorím, len zo seba súkal slová tým najpokojnejším hlasom, aký som kedy počula. Možno by ma to aj zaujalo, keby som sa nebála, že ma o chvíľu zastrelí.

„Otec...“ začal chlapec znova. Chlapec mal tmavé vlasy a hladkú, takmer detskú tvár, jeho pokožka bola svetlohnedá. Z čierneho pásikavého trička mu trčali dlhé ruky. Strčil sa medzi otca a mňa ako nárazník.

„Celý mesiac?“

Áno, túto časť počul.

Chlapec ani okom nemihol, keď potichu odpovedal: „Nedovolíš mi nájsť si prácu. Ako inak si mám zarobiť peniaze?“

Žila na mužovej tvári opäť navrela, líca a uši mu očerveneli. „Viem, na čo chceš peniaze, Am, vieš, čo som povedal. Tvoja mama, Billy a ja sme sa zhodli. Nepotrebuješ gitaru za tritisíc dolárov, keď tá tvoja funguje dobre.“

„Viem, že funguje dobre, ale aj tak chcem...“

„Ale ty ju nepotrebuješ. Nebude to...“

„Otec, prosím ťa,“ žobronil Amos. Potom na mňa ukázal palcom cez plece. „Pozri sa na ňu. Ona nie je úchylná. Volá sa Aurora. De La Torreová. Vyhľadal som si ju na Picturegrame. Uverejňuje len fotky jedla a zvierat.“ Tínedžer sa na mňa pozrel cez plece, zažmurkal a potom sa jeho výraz zmenil na takmer šialený, akoby aj on vedel, že tento rozhovor neprebíha dobre. „Každý vie, že sociopati nemajú radi zvieratá, hovoril si to, pamätáš sa? A pozri sa na ňu.“ Hlavu naklonil nabok.

Pokrčila som plecami nad jeho poslednou poznámkou a sústredila sa na dôležitú časť toho, čo spomenul. Nieкто si urobil prieskum... ale čo ešte vedel?

No nemýlil sa. Okrem týchto a niekoľkých selfie alebo záberov s priateľmi a ľuďmi, ktorých som považovala za svojich priateľov, ale neboli, som naozaj zverejňovala len fotky jedla a zvierat. Táto skutočnosť a tašky a škatule, ktoré ležali na zemi neďaleko, boli len ďalšou pripomienkou toho, že som tu chcela byť, že sa musím posunúť vpred.

A že tento chlapec buď vedel príliš veľa, alebo naozaj nenaletel na fasádu, ktorú som prezentovala svetu. Na všetky tie klamstvá, dym a zrkadlá, ktoré som musela použiť, aby som mohla byť pri niekom, koho som milovala. Bola to pripomienka, že som si z Pictogramu nevymazala fotky života, ktorý som kedysi žila. Na svojom konte som si dávala pozor, aby som nikdy nezverejnila žiadne romantické fotky, inak by som čelila hnevu pani Jonesovej.

Možno by som si teraz, keď som nad tým premýšľala, mala svoju stránku zmeniť na súkromnú. Za posledný rok som zverejnila len zopár príspevkov a neoznačila som žiadne miesto, kde som bola. Staré zvyky zomierali ťažko.

Muž na mňa uprel oči možno na celú sekundu, potom sa vrátili k chlapcovi, a povedal: „Zdá sa ti, že mi na tom záleží? Mohla by to byť Matka Tereza, aj tak by som tu nikoho nechcel. Nie je bezpečné, aby sa v našom dome poflakoval niekto cudzí.“

Mimochodom, ja by som sa tu „nepoflakovala“. Zostala by som v tomto garážovom byte a nikoho by som neobťažovala.

Keď som videla, že sa moja príležitosť stráca s každým slovom, ktoré vyšlo z mužových úst, vedela som, že musím konať rýchlo. Našťastie som rada riešila veci hneď a bola som v tom dobrá. „Podarilo sa mi zistiť, že nie som psychopátka. Za celý život som dostala len jednu pokutu, a to za prekročenie rýchlosti o pätnásť kilometrov za hodinu, ale na svoju obranu musím povedať, že sa mi veľmi chcelo cikať. Ak chcete referencie o mojom charaktere, môžete zavolať mojej tete a strýkovi a oni vám povedia, že som celkom dobrý človek. Ak chcete, môžete napísať mojim synovcom, ale oni vám neodpovedia, ani keby ste im vyhodili telefón do vzduchu.“

Chlapec sa znova obzrel cez plece, oči mal doširoka roztvorené a stále šialené, ale muž... no, ten sa vôbec neusmieval. Pozeral sa na mňa cez synovo plece. Opäť. V skutočnosti bol jeho výraz neutrálny, ale skôr než stihol povedať čo len slovo, chlapec ma bránil.

Jeho hlas bol stále tichý, ale rozhodný. Musel tú gitaru za tri tisícky dolárov naozaj chcieť. „Viem, že to, čo som urobil, bolo pochybné, ale

ty si mal byť preč celý mesiac a ona je dievča...” Na svete boli aj sériové vrahyne, ale sa nezdalo, že teraz je vhodný čas na to, aby som to spomínala. „Takže som si myslel, že sa nebudeš musieť báť. Kúpil som poplašný systém, ktorý som aj tak chcel nainštalovať na okná, a cez západky na dverách sa nikto nedostane.“

Muž pokrútil hlavou a bola som si istá, že jeho oči boli väčšie, ako by boli za normálnych okolností. „Nie, Amos. Nie. Tvoje zákerné kecy ma nedostanú. Ak niečo, tak ma len ešte viac šťve, že mi klameš. Na čo si, dočerta, myslel? Čo si chcel povedať svojmu strýkovi Johnnymu, keby ťa prišiel skontrolovať, kým by som bol preč? Čo? Nemôžem uveriť, že si to urobil za mojím chrbtom, keď som ti toľkokrát povedal nie. Snažím sa ťa chrániť, človeče. Čo je na tom zlé?“

Pokrútil hlavou, ramená mu klesli tak nízko, až som sa cítila nepríjemne, že som taká dotieravá a stala som sa toho svedkom. Všimla som si sklamanie, ktoré sa zračilo na každom kúsku otcovho tela, keď tam stál a spracovával tento akt zrady. Zdalo sa, že si vydýchol, keď sa pozrel späť nahor, tentoraz sa zameral na mňa a vyčerpane pokračoval. Bola som si celkom istá, že ho konanie tínedžera úprimne raniło: „Vráti vám peniaze, pôjdeme do hlavného domu, ale vy tu nezostanete. Vy ste ani nemali mať možnosť urobiť si tu rezerváciu.“

Strpla som. Aspoň vnútorne. Nie.

Nie.

Ani som si neuvedomila, kedy som spustila ruky z polohy, v ktorej boli stále nad hlavou, ale zrazu boli dole. Dlane som mala na bruchu, v rukách slzotvorný sprej. Zvyšok tela mi pohltila zmes obáv, paniky a sklamania zároveň.

Mám tridsaťtri rokov a ako strom som prišla o všetky listy, o toľko z toho, čím som vlastne bola; ale rovnako ako strom, aj moje konáre a korene tu stále sú. A zrodila som sa znova s úplne novými listami, lesklými zelenými a plnými života. Musela som to skúsiť. Musela som. Neexistovali žiadne iné prenájmy, iba tento.

„Prosím,“ povedala som a ani som si neuvedomila, ako trpkoto jedno jediné slovo zaznelo z mojich úst. Teraz alebo nikdy. „Chápem,

prečo ste rozrušený, a máte na to plné právo. Nevyčítam vám, že sa chcete postarať o svojho syna a neriskovať jeho bezpečnosť, ale...”

Hlas sa mi zlomil a nenávidela som sa za to, ale vedela som, že musím pokračovať, pretože som mala pocit, že mám len jednu šancu, kým ma vyhodí. „Len... prosím. Sľubujem, že ani nepípnem, nebudem nikoho obťažovať. Raz, keď som mala dvadsať rokov, som si dala nejakú hubu, a tak som sa nadopovala, že som dostala záchvat paniky a takmer som musela zavolať záchranku. Raz som si dala Vicodin po tom, čo mi vytrhli zuby múdrosti, a vracala som z neho, takže som si ho viac nevzala. Jediný alkohol, ktorý mám rada, je naozaj sladké muškátové víno a raz za čas pivo. Na vášho syna sa ani nepozriem, ak nechcete, ale prosím, prosím, nechajte ma tu. Zdvojnásobím sadzbu, na ktorú bol inzerát. Ak chcete, pošlem vám peniaze hneď teraz.“ Nádychla som sa a venovala som mužovi ten najprosebnější pohľad, aký som dokázala vyčariť. „Veľmi pekne prosím.“

Mužov výraz bol tvrdý a zostal taký, hranatú čeľusť mal pevne zovretú, to som videla aj z tejto vzdialenosti. Nemala som dobrý pocit. Vôbec som nemala dobrý pocit.

Pri jeho ďalších slovách mi zovrelo žalúdok. Hľadel priamo na mňa, husté obočie sa mu nehodilo k príťažlivej tvári. Mal výrazné kosti ako antické grécke sochy, pomyslela som si. Vznešený a definovaný, na žiadnej z jeho črt nebolo nič slabé. Plné pery, pre ktoré ženy chodili k drahým lekárom, aby sa im ich pokúsili vytvarovať, stisol do tenkej čiary. „Je mi ľúto, ak ste si robili nádeje, ale to sa nestane.“ Jeho tvrdé oči sa presunuli k tínedžerovi a zavrčal takým tichým hlasom, že som ho takmer nepočula, ale mám skvelé uši a on to nevedel. „Vrátime jej peniaze.“

V hrudi mi neustále stúpala panika a videla som, ako sa mi táto príležitosť rozplýva pred očami. „Prosím,“ zopakovala som. „Ani nebudete vedieť, že som tu. Budem ticho ako myška. Nebudem mať žiadne návštevy.“ Zaváhala som. „Zvýším sadzbu na trojnásobok.“

Muž ani nežmurkol. „Nie.“

„Otec,“ ozval sa chlapec, skôr ako starší muž pokrútil hlavou.

„Nemáš do toho čo hovoriť. V najbližšom čase nebudeš mať do ničoho čo hovoriť, je to jasné?“

Chlapec zalapal po dychu a mne srdce začalo biť ešte rýchlejšie.

„Urobil si to poza môj chrbát, Amos. Keby na poslednú chvíľu nešli iného strážcu, bol by som teraz v Denveri a nemal by som ani potuchy, že si to urobil!“ vysvetľoval muž tým vražedným hlasom. Úprimne... nemohla som mu to mať za zlé.

Nemala som deti – chcela som ich, ale Kaden to stále odkladal –, ale vedela som si predstaviť, ako by som sa cítila, keby moje dieťa niečo urobilo za mojím chrbtom... aj keď som chápala jeho dôvody. Chcel drahú gitaru a hádala som, že je príliš mladý na to, aby pracoval, alebo mu to rodičia nedovolili.

Chlapec vydal slabý, nespokojný zvuk a ja som vedela, že môj čas sa práve končí.

Pretrela som si prsty, pretože sa mi zrazu zdali kŕčovito stiahnuté, a snažila som sa potlačiť paniku, pretože bola mocnejšia ako ja. „Je mi to všetko ľúto. Je mi ľúto, že sa to neudialo s vašim súhlasom. Keby sa nejaký cudzí človek nasťahoval do... no, nemám garážový byt, ale keby som ho mala, ani mne by sa to nepáčilo. Veľmi si vážim svoje súkromie. Ale nemám kam inam ísť. V okolí nie je žiadny iný dom na krátkodobý prenájom. To nie je váš problém, chápem to. Ale, prosím vás, nechajte ma tu.“ Nadýchla som sa a stretla sa s jeho očami; z tejto vzdialenosti som nedokázala určiť, akú majú farbu. „Nie som drogový závislá. Nemám problém s alkoholom ani nemám žiadne čudné fetiše. Prisahám. Desať rokov som mala tú istú prácu; bola som asistentka. Som rozvedená... a začínam odznova.“

Odpor, horký a pokrivený, sa mi zniesol na šiju a ramená ako každý deň, odkedy sa všetko rozpadlo. A ako zakaždým, ani tentoraz som ho neporazila. Schovala som si ho do tela, tesne k hrudi, a opatrovala som ho. Nechcela som naň zabudnúť. Chcela som sa z toho poučiť a nechať si tú lekciu pre seba, aj keď bola nepríjemná.

Pretože človek si musí pamätať aj to zlé v živote, aby dokázal oceňiť to dobré.

„Prosím, pán Rhodes, ak sa tak voláte,“ povedala som tým najpokojnejším hlasom, akého som bola schopná. „Môžete si urobiť kópiu mojej identifikačnej karty, aj keď som vám už jednu poslala. Môžem vám zohnať svoje referencie. Dokonca nezabíjam ani pavúky. Ochránila by som vášho syna, keby to potreboval. Mám dospievajúcich synovcov, ktorí ma milujú. Aj oni vám povedia, že nie som úchyláčka.“ Urobila som krok dopredu a potom ešte jeden, pričom sa naše pohľady stretli. „Chcela som zistiť, či by som si byt nemohla prenajať na dlhšie, ale po mesiaci sa pohnem ďalej, ak by ste našli v srdci silu a dali mi zatiaľ šancu. Možno sa uvoľní iné miesto. Prenajala by som si aj nejaký byt v meste, ale nie je tu nič krátkodobé a ja nie som pripravená podpísať niečo na dlhý čas.“ Mohla by som si niečo kúpiť, ale to nemusel vedieť, len to vytváralo príliš veľa otázok. „Zaplatím trojnásobok dennej sadzby a vôbec vás nebudem obťažovať. Dám vám aj päťhviezdičkové hodnotenie.“

Možno som tú časť nemala pridávať. Veď tento byt vôbec nechcel prenajať.

Muž trochu prižmúril oči, tým som si bola celkom istá, ale zdalo sa mi, že som si všimla rozdiel. Medzi jeho hustým tmavým obočím sa objavila vráska a ten hrozný pocit sa zintenzívnil.

Chystal sa povedať nie. Vedela som to. Bola som v keli a mala som bývať v hoteli. Znova.

Ale chlapec sa pridral a hovoril o niečo hlasnejšie, vyzeral skutočne rozrušený tou vyhlídkou: „Trojnásobok ceny! Vieš, koľko by to bolo peňazí?“

Muž, možno Tobias Rhodes, možno nie, sa zahľadel na svojho syna, napätý a stále našťvaný. Naozaj bol rozzúrený.

A ja som sa pripravila na najhoršie. Na to, že povie nie. Nebol by to koniec sveta, ale... aj tak by to bolo nanič.

Namiesto toho však ďalšie slová z jeho úst smerovali k tínedžerovi. „Nemôžem uveriť, že si mi klamal.“

Celé chlapcovo telo akoby zmäklo a kleslo a jeho hlas slabol. „Je mi to ľúto. Viem, že je to veľa peňazí.“ Odmlčal sa a podarilo sa mu dodať ešte tichšie: „Je mi to ľúto.“

Muž si prešiel rukou po vlasoch a zdalo sa, že sa trochu upokojil. „Povedal som nie. Povedal som ti, že niečo vymyslíme.“

Chlapec nepovedal nič, ale po chvíli prikývol a vyzeral, akoby bol o centimeter vyšší.

„Toto sa ešte neskončilo. Porozprávame sa o tom neskôr.“ Neušlo mi, ako chlapec prižmúril oči, ale bola som príliš zaneprázdnená sledovaním muža, ktorý sa ku mne otočil a pozrel sa na mňa. Zdvihol ruku a poškrabal sa po temene hlavy dlhými prstami. Muž, o ktorom som si bola v tej chvíli celkom istá, že by mohol byť správcom parku na základe nášiviek, ktoré som videla, keď na ne dopadlo svetlo, ma pozoroval.

Rozmýšľala som, že mu zamávam, ale neurobila som to. Namiesto toho som len povedala: „Pekne prosím, môžem zostať za trojnásobnú sadzbu?“

Klamala by som, keby som povedala, že som zámerne nevystrela obe ruky, aby videl, že na nich nemám žiadne stopy. Nechcela som, aby si myslel, že niečo skrývam. No jediné, čo som skrývala, boli detaily, ale do tých jeho ani nikoho iného nič nebolo. Neublížili by jemu, jeho synovi ani nikomu inému okrem mňa. Preto som sklonila bradu a nesnažila sa skrývať svoje zúfalstvo. Bola to jediná vec, ktorá mohla pracovať v môj prospech.

Nebola som na to príliš hrdá.

„Vy ste tu na dovolenke?“ spýtal sa muž pomaly, v podstate stále vrčal, ale vážil každé slovo, ktoré mu vyšlo z úst.

„Ani nie. Uvažujem o tom, že tu budem žiť natrvalo. Chcem sa len uistiť, ale sú aj iné veci, ktoré chcem robiť, kým som tu.“ Veľa z nich, ale postupne.

„Čo teda?“

Pokrčila som plecami a povedala mu pravdu. „Túry.“

Zdvihol husté obočie, stále sa tváril napálené. Pohybovala som sa na tenkom lade. „Túry?“ zopakoval, akoby som povedala orgie.

„Áno. Môžem vám dať zoznam tých, ktoré chcem absolvovať.“ Názvy trás som si zapamätala na základe maminho denníka, ale ak by

chcel, mohla by som mu ich napísať. „Ešte nemám prácu, ale chystám sa nejakú si nájsť a mám peniaze. Je to moje... rozvodové vyrovnanie.“ Mohla som mu povedať podrobnosti, aby sa nemusel pýtať alebo si myslieť, že klamem o tom, že som schopná zaplatiť.

Muž sa na mňa stále chladne pozeral. Prsty jeho voľnej ruky sa otvárali a zatvárali. Dokonca aj nosné dierky. Tak dlho nič nehovoril, že aj jeho syn sa na mňa opäť pozrel cez plece doširoka otvorenými očami.

Chlapec chcel len moje peniaze, to bolo jasné. Vlastne som si myslela, že je to od neho celkom vtipné a múdre. Spomenula som si, aké je byť tínedžerom bez práce a chcieť vlastniť rôzne veci.

Nakoniec muž vystrčil bradu o niečo vyššie a nozdry sa mu opäť rozšírili. „Zaplatíte trojnásobok?“ spýtal sa hlasom, ktorý mi prezrádza, že o tom ešte stále nie je úplne presvedčený.

„Šekom, kartou, cez PayPal alebo prevodom hneď teraz.“ Prehltla som a skôr než som sa stihla zastaviť, dodala som s úsmevom, ktorý som už veľakrát použila, aby som sa pokúsila vyriešiť zložitú situáciu: „Ponúkate zľavu za hotovosť? Pretože v takom prípade vám môžem dať hotovosť.“ Zastavila som sa tesne pred tým, ako som žmurkla. Tento muž bol pravdepodobne ženatý a stále bol napálený. Oprávnené, aby som bola spravodlivá.

„Prevod peňazí je rýchlejší,“ vyhlásil tínedžer tichým šepotom.

Neudržala som sa, vyprskla som a potom som si rukou zakryla ústa.

Muž sa pozrel na syna s výrazom, ktorý naznačoval, že je naňho stále nahneváný a jeho návrh nepovažuje za dobrý, ale, aby som povedala pravdu, sústredil sa späť na mňa a možno aj prevrátil oči, akoby nemohol uveriť tomu, čo sa chystá povedať. „V hotovosti. Zajtra, alebo končíte.“

Naozaj?

„Ale nechcem vás vidieť. Nechcem si spomenúť, že ste tu, pokiaľ to nebude pohľad na vaše auto,“ vyhlásil, stále vyzeral napálený, ale...

Ale súhlasil! Súhlasil! Možno!

„Máte mesiac, ale potom končíte,“ dodal a celý čas sa mi pozeral do očí, snažil sa mi dať najavo, že sa nedá prehovoriť, keby som chcela zostať dlhšie. Že by som mala byť vďačná, že vôbec súhlasil.

Prikývla som. Vydržím tu mesiac, nebudem plakať ani dudrať. Ak by na to prišlo, mala by som dosť času na vyriešenie ďalšieho bývania. Trvalejšieho, podľa toho, ako by sa veci vyvíjali.

Nemladla som a niekedy si človek jednoducho musí vybrať životnú cestu a ísť ňou. To som chcela aj ja.

Takže... to som mohla začať riešiť zajtra.

Prikývla som a potom som čakala, či ešte niečo povie, ale on sa len otočil k tinedžerovi a ukázal na schody. Mlčky zišli dolu a nechali ma v garsónke.

Možno by som na seba nemala viac upozorňovať, ale nemohla som si pomôcť. Práve keď bolo mužovi vidieť len strieborný zátylok, zvolala som: „Ďakujem! Nebudete vedieť, že som tu!“

A on sa zastavil.

Vedela som to, lebo som stále videla hornú časť jeho hlavy. Neotočil sa, ale bol tam a ja som očakávala, že nepovie ani slovo, lenže hlasno vydýchol. Možno si iba odfrkol, pokrútil hlavou a potom zvolal podráždeným hlasom, akým na mňa kedysi kričala moja svokra: „Radšej nie.“

Hrubo. Ale aspoň si to nerozmyslel! Vo vzduchu chvíľu viselo napätie.

Konečne som si dovolila vydýchnuť a časti môjho tela, o ktorých som ani nevedela, že sú napäté, sa uvoľnili.

Mala som mesiac. Možno nakoniec zostanem dlhšie, možno nie. Ale chystala som sa z toho vyťažiť, čo sa dalo.

Mama, som späť.

Druhá kapitola

Na druhý deň som si asi po dvadsiaty raz skontrolovala telefón a urobila som to, čo som urobila ostatných devätnásťkrát po tom, čo som urobila to isté.

Položila som ho späť na zem.

Nebolo tam nič nové, niežeby som dostávala veľa esemesiek alebo e-mailov, ale bez ohľadu na to... Na tomto mieste nebolo čo kontrolovať.

Ako som sa dozvedela včera večer, jediné miesto, kde som mala signál mobilného telefónu, bolo, keď som stála priamo pri okne vedľa stola a stoličiek. Na to som prišla, keď som sa prechádzala a hovor, ktorý som práve mala, sa prerušil. Musela som sa prispôbiť, ale nebolo to nič hrozné. V niekoľkých menších mestách, v ktorých som bývala, to bolo rovnaké. Môj telefón zachytil jeden router s dvomi malými čiarkami, ale bol chránený heslom. Stavila by som sa, že je to domáci, ale pomyslela som si, že je nulová šanca, aby som to heslo získala. Ale bolo to v poriadku. Jedna časť môjho ja dúfala, že to bola náhoda a možno bol vypnutý mobilný vysielateľ, ale nezdalo sa, že by to tak bolo.

Nemala som nič, čo by som naozaj potrebovala skontrolovať. Chcela som sa aj tak menej pozeráť do telefónu. Žiť svoj život namiesto toho, aby som sledovala, ako ostatní ľudia žijú svoj život online.

Jediná správa, ktorá mi v to ráno prišla, bola od mojej tety. Včera večer sme sa hodinu rozprávali.

Jej správa ma prinútila usmiať sa.

Teta Carolina: Dnes ráno si choď kúpiť sprej proti medvedom, PROSÍM.

Len pre prípad, že by som zabudla, že počas nášho telefonátu opakovala to isté. O medvedoch rozprávala najmenej desať minút a zjavne predpokladala, že náhodne zabíjajú ľudí len tak. Ale snažila som sa to brať tak, že sa o mňa bojí, a posledný rok sa bála nonstop. Videla ma, keď som sa k nim nastahovala naspäť, so zlomeným srdcom a s pocitom, že som taká stratená, že ma žiadny kompas na svete nedokáže správne nasmerovať.

Zdalo sa, že to je príbeh môjho života: utiecť k tete a strýkovi, keď sa mi zrútil svet. No akokoľvek katastrofálny bol rozchod s niekým, o kom som si myslela, že s ním budem do konca života, celým srdcom som vedela, že nič sa nevyrovná strate mojej mamy. To mi pomáhalo udržať si nadhľad a pripomínalo mi to, čo bolo dôležité.

Mala som veľké šťastie, že som mala tetu a strýka. Ujali sa ma a správali sa ku mne, akoby som bola ich. Úprimne povedané, lepšie. Chránili ma a milovali.

Akoby mi teta čítala myšlienky, keď sme sa rozprávali, spustila: „Leo“ – jeden z mojich bratrancov –, „včera prišiel a pomohol mi dať tomu oplanovi jednohviezdičkovú recenziu na jeho nový album. Založili sme tvojmu strýkovi účet a urobili to isté. He, he.“

Mala som ich oboch tak rada.

„Pred týždňom som sa rozprávala s Yuki a povedala, že si zaslúži, aby mu niekto dal namiesto hviezdíčiek emotikon veľké hovno,“ povedala som jej.

V pozadí sa ozval môj strýko, ktorý nebol veľký rečník, ale bol dobrý poslucháč: „Stavím sa, že on a jeho matka teraz šalejú, že ich zlatá hus je preč.“

Usmiala som sa.

Pretože som vedela, že všetko, čo sa stalo, bolo to najlepšie, ale to neznamenal, že som dobrý človek, ktorý chce pre svojho bývalého to najlepšie.

Mal zaplatiť za to, čo mi so svojou matkou urobili. Konečne. Vedela som to. Vedel to aj on. Bolo len otázkou času, kedy to pochopia aj všetci ostatní. Kaden si mohol nájsť niekoho iného, kto by preňho

písal hudbu... ale on sa nechystal nič minúť, lebo predtým som to robila ja z lásky. Zadarmo.

No, nie celkom, ale takmer.

Nemala som mu dovoliť, aby si pripísal všetky zásluhy za moju tvrdú prácu.

Moja teta vzdychla a zdalo sa, že váha, kým povedala: „Ora, počula som od Betty – pamätáš si Betty? Tú paniu, čo mi robí účesy? No, vraj ho nedávno videla na nejakej akcii s Tammy Lynnovou.“

Niečo sa mi zaseklo vzadu v hrdle pri predstave muža, s ktorým som mala vzťah takmer polovicu života, ako je s niekým iným.

Teraz sa mohol s niekým fotiť. Hm. To sa im hodilo.

Nebola to žiarlivosť, čo som cítila. Ale... bolo to niečo.

Slabá príchuť horkosti mi zostala v ústach počas zvyšku nášho rozhovoru, kým sa teta vrátila späť k rozprávaniu o medvedom spreji, snehových búrkach a o tom, že sa ľudia musia vrátiť ku kanibalizmu, pretože v horách nie sú pripravení na snehovú búrku.

Uvažovala som, že by som jej neskôr mohla vysvetliť, aká „mierna“ zima je v Pagosa Springs v porovnaní s väčšinou iných miest, aby sa tolko netrápila.

Medzitým som strávila dopoludnie rozhodovaním, čo všetko musím urobiť a v akom poradí to bude najvýhodnejšie. Potrebovala som zohnať hotovosť na nájom, a hoci som bola zatiaľ finančne zabezpečená, chcela som si nájsť nejakú prácu. Okrem toho som mala navštíviť priateľku.

Potrebovala som aj potraviny, pretože na raňajky som zjedla posledné plátky morčacích prs so syrom a na obed ani večeru som nemala čo jesť. A keďže som sa tu chystala zostať nejaký čas a chcela som, aby sa toto miesto stalo mojím domovom, mohla som sa pustiť do vecí, ktoré bolo treba urobiť čo najskôr.

Mohla som sa do toho pustiť hneď.

Zbehla som po schodoch dolu a vonku som sa musela zastaviť pri dverách auta. Prišla som tak neskoro, že som si nestihla prezrieť okolie, takže som nebola pripravená na krajinu predou mnou. Fotografie

garážového bytu sa zameriavali najmä na interiér; exteriér bol len na jednej.

V čase, keď sme tu bývali, sme boli bližšie k mestu, uprostred obrovských borovíc, ktoré tvorili veľkú časť štátnych lesov v meste a jeho okolí. Ale pamätala som si, že na okraji to skôr pripomínalo púšť. A presne taká scenéria bola aj tu. V Pagose prevládala jasná zeleň a husté lesy, ale skalnatá krása, ktorá súvisela s tým, že sme tak blízko Nového Mexika, a pripomínala púšť, tu bola výnimkou. Roztrúsené cédre a kroviny dopĺňali kopce okolo domu.

Bolo to mojím spôsobom neuveriteľné.

Dlho som tam stála a potom som sa rozhliadla. Stále tam stálo zaparkované terénne auto. To však bolo všetko, čo sa týkalo vozidiel.

Rovnako rýchlo, ako som sa tým smerom pozrela, som sa aj odvrátila. Nechcela som riskovať, že možno pán Rhodes uvidí, ako sa pozerám na jeho dom, a bude si myslieť, že robím niečo, čo sa mu nepáči. Nepotrebovala som, aby ma vyhodil.

Bola som tu z nejakého dôvodu a nemala som čas nazvyš, keďže som si nebola istá, ako dlho tu naozaj zostanem.

Nezostala by som, keby som na to nemala dôvod.

A práve to ma prinútilo nasadnúť do auta a vyraziť, pričom som si nebola úplne istá, či viem, čo robím, ale vedela som, že musím niečo urobiť.

Počkala som, kým som sa dostala na okresnú cestu, a až potom som si vyhládala smer k banke. Vedela som, že v meste je pobočka; pre istotu som si to pred príchodom overila. Päť hodín od Denveru a štyri od Albuquerque bolo v podstate nič uprostred ničoho, obklopené malými mestečkami, o ktorých málokto počul. Boli tu dva supermarkety, niekoľko miestnych bánk a jedna veľká, maličké kino a na veľkosť mesta celkom slušné množstvo reštaurácií a pivární.

Vzhľadom na to, ako boli hotely obsadené, som mala očakávať, aké bude mesto rušné. Dobré som vedela, že Pagosa Springs sa vo veľkej miere spolieha na cestovný ruch. Keď som bola dieťa, moja mama sa na vrchole leta sťažovala na všetky turistické atrakcie a v su-

permarkete sa rozčulovala, keď sme museli zaparkovať úplne vzadu na parkovisku.

Ale ostatné moje spomienky na Pagosu boli hmlisté. Toľko toho vyzeralo inak, bolo tam oveľa viac budov, ako som si pamätala, ale predsa len v tom bolo niečo... známe. Nový Walmart bol výnimkou.

Všetko sa časom predsa len zmenilo.

V hrudi sa mi opäť objavila nádej, keď som uháňala po diaľnici. Možno nevyzeralo úplne tak, ako som si ho pamätala, ale bolo tam dosť toho, čo mi pripadalo... známe. Alebo som si to možno len predstavovala.

Toto miesto bolo novým začiatkom. To som chcela. Iste, odohrala sa tu jedna z mojich najhorších spomienok, ale ostatné, tie najlepšie, to prekonal.

Život v Pagose sa začal a čas sa krátil.

Banka. Supermarket. Možno by som sa mohla prejsť po okolí a pozrieť sa do niekoľkých obchodov, zistiť, či niekde nezamestnávajú, alebo vyhľadať inzeráty v novinách. Už vyše desať rokov som nemala normálnu prácu a nemala som referencie, ktoré by som mohla poskytnúť. Možno by som sa mohla zastaviť a zistiť, či Clara pracuje.

A keby som mala čas, mohla by som sa prihlásiť na internet a dať Kadenovi jednohviezdičkové hodnotenie.

Na malej bielej tabuli pred úradom bolo jasnými oranžovými písmenami napísané „Hľadáme posily“.

Zaklonila som hlavu a prečítala som si názov, kde tie posily hľadajú. OUTDOOR EXPERIENCE. Keď som nakukla cez výklad, vnútri bola kopa ľudí. Boli tam vešiaky na kabáty a dlhý pult pri dvoch susedných stenách mal tvar písmena L. Vnútri za pultom sa zo strany na stranu preháňala žena. Vyzerala podráždene, lebo pomáhala čo najväčšiemu počtu ľudí, ktorí ukazovali na inzeráty pripevnené na stenách.

Nemala som žiadne očakávania, akú prácu by som mohla dostať, ale po posledných dvoch hodinách, ktoré som strávila v jednom obchode za

druhým, aby som ich preskúmala, som bola rada, že som sa o nič neusilovala. Jediné miesto, kde hľadali pomoc, bol obchod s rybárskymi potrebami. Už roky som nebola na rybách, takže som sa ani nenamáhala pýtať. Ďalej to bol obchod s hudobníkmi, v ktorom hrali pieseň, ktorú som príliš dobre poznala, no ja som sa otočila a okamžite som odišla spať. V obchode s obuvou sa obaja zamestnanci, ktorí v tom čase pracovali, vzadu hádali tak nahlas, že som počula každé slovo, a ani tam som sa neobťažovala spýtať sa.

A teraz som skončila na opačnom konci mesta, ako som sa chystala bývať.

Pamätala som sa, že Outdoor Experience je „outdoorový obchod“, ktorý predáva a požičiava všetko, čo by ste mohli potrebovať na outdoorové aktivity, na kempovanie, lukostreľbu a iné. Záviselo to od ročného obdobia.

Nevedela som nič o žiadnej z týchto vecí. Vedela som, že existujú rôzne druhy rybárčenia, na mušky, na návnadu a podobne, ale to bolo všetko. Vedela som niečo o lukoch a kušiach. Vedela som, čo je stan, a pred mnohými, mnohými rokmi som bola profíčka v jeho stavaní. Ale to bol rozsah mojich vedomostí o prírode. Očividne som žila príliš dlho v meste s ľuďmi, ktorí sa prírode nevenovali.

Na ničom z toho však nezáležalo, pretože som tu bola v prvom rade z iného dôvodu. Nie kvôli práci alebo aby som si niečo kúpila. Úprimne povedané, bola som trochu nervózna.

Clare som sa neozvala takmer rok, odvtedy čo sa všetko posralo, a aj vtedy som jej napísala len správu, aby som jej popriala všetko najlepšie k narodeninám. Nevedela, že som sa s Kadenom rozišla.

No teraz to už asi vedela, keďže zrejme chodil s niekým iným a zverejňoval fotky.

Áno, nakoniec si ten posratý koláč naozaj zaslúžil.

Povedala som si, že už som o ňom pre tento týždeň premýšľala dosť, vytlačila som Kadena z hlavy a vošla dnu.

Keď som ešte bola v Utahu, pozrela som si fotky obchodu, keď som sa raz večer nudila. V časoch, keď som bola mladšia a chodila som

s Clarou po škole domov, niekedy nás jej otec brával so sebou do práce a my sme sa hrali v obchode, ak tam neboli zákazníci, alebo sme sa schovali vzadu a robili si domáce úlohy. Podľa toho, ako to tam vyzeralo, však obchod niekedy nedávno zrekonštruovali.

Na podlahe boli dlaždice a navyše, teraz bolo všetko nové a moderné. Vyzeralo to skvele.

Kedysi tu bývalo veľmi, veľmi rušno.

Prešla som cez obchod a zamierila som k žene za pultom. Tej istej, ktorú som zbadala cez výklad. Pomáhala nejakej rodine. Vedľa nej pomáhala tínedžerka jednému páru. Netušila som, kto to je, ale ženu som spoznala. Osobne sme sa nevideli už dvadsať rokov, ale boli sme priateľky na Facebooku a ja som ju spoznala.

Usmiala som sa a povedala som si, že môžem počkať. Nebolo kam sa ponáhľať, iba ak do garážového bytu. Bokom som sa predierala pomedzi regály k zadnej časti obchodu, kde visel veľký nápis RYBÁR-STVO... a kde bolo oveľa menej ľudí.

Na háčikoch vo výške pása viseli malé priehľadné vrecúška s najrôznejšími druhmi pierok a korálikov. Hm. Vzala som jedno vrečko, v ktorom bolo niečo, čo vyzeralo ako nejaká kožušina.

Vtedy som počula: „Môžem vám s niečím pomôcť?“

Clarin hlas som nepoznala, ale dívala som sa dosť dlho cez výklad nato, aby som vedela, že osoba, ktorá hovorí, je buď ona, alebo tínedžerka. A tá osoba, ktorá hovorila, nebola tínedžerka.

Takže som sa usmiala a otočila tvárou v tvár osobe, ktorú som poznala z príspevkov na Facebooku a Picturegrame, čo v priebehu rokov zverejnila.

Vedela som, že ma nepozná, keď sa na mňa príjemne usmiala. Osoba, ktorá vlastnila firmu. Clara vyrástla o niekoľko centimetrov a jej oblá postava bola zmyselná. Po svojom otcovi Utovi zdedila sýtohnedú pleť a vysoké líčne kosti a aj teraz som mohla povedať, že je rovnako roztomilá a sladká ako kedysi.

„Clara,“ povedala som a usmiala som sa tak zoširoka, až ma rozboleli líca.

Zdvihla obočie, hlas mala pevný: „Ahoj. Ty...“ Viečka jej rýchlo klesli a bola som si celkom istá, že pokývala hlavou, kým jej tmavohnedé oči prešli po mojej tvári. „Poznáme sa?“ opýtala sa pomaly.

„Poznala si ma. Na základnej a strednej škole sme boli najlepšie kamarátky.“

Obočie mojej starej kamarátky sa na chvíľu zdvihlo a zalapala po dychu: „Aha, ty si si prestala farbiť vlasy!“

Malá pripomienka života, ktorý som nechala za sebou. Toho, v ktorom ma pani Jonesová prehovorila, aby som si ich zafarbila na blond, „lebo tak vyzeráš dobre“. Ale teraz to už bolo jedno. „Vrátila som sa k svojej prirodzenej farbe,“ prikývla som. Pred pár mesiacmi som si ostrihala svetlé konce, ktoré mi stihli odrásť; preto som mala vlasy kratšie ako inokedy.

„Rok som o tebe nepočula, ty potvora!“ zasyčala a štuchla ma do ramena. „Aurora!“

V nasledujúcom okamihu ma objala a ja som objala ju.

„Čo sa stalo? Čo tu robíš?“ zalapala po dychu a po chvíli sa odtiahla. Boli sme približne rovnako vysoké a ja som zbadala malú medzeru medzi jej dvoma prednými zubami. „Pred niekoľkými mesiacmi som sa ti pokúsila napísať, ale správa sa mi vrátila späť!“

Ďalšia pripomienka. Ale bolo to v poriadku. „Je to trochu dlhý príbeh, ale som tu. Som na návšteve. Možno zostanem.“

Jej tmavé oči sa presunuli ponad moje plece a zdalo sa, že premýšľa o tom, čo som nepovedala. Len preto, že sa za mnou obzrela po človeku, ktorý by tu mal byť so mnou... keby nebol hlupák. „Si sama?“ spýtala sa.

Myslela tým: *Je Kaden s tebou?* Bola jednou z mála ľudí, ktorí o ňom nevedeli. „Nie, už nie sme spolu.“ Usmiala som sa a na sekundu som sa zamyslela nad tým posratým koláčom. Clara zažmurkala a chvíľu jej trvalo, kým prikývla, ale urobila to, pričom jej tvár ovládol úsmev. „No, dúfam, že nakoniec mi povieš ten dlhý príbeh. Čo tu robíš?“

„Prišla som sem včera večer. Prechádzala som sa po meste a hľadala som si prácu, a tak som si povedala, že by som sa mohla zastaviť

aj u teba.“ Hoci sme sa už dlho navzájom aktívne nezapájali do našich životov, podarilo sa nám udržať kontakt. Dve desaťročia sme si posielali esemesky s prianím šťastného Dňa vďakvyzdanania, veselých Vianoc a všetkého najlepšieho k narodeninám.

Odkedy som sa rozišla s Kadenom... tak trochu som zmizla z povrchu zemskeho. Nemala som chuť rozprávať o ničom, ako som už spomenula.

„Ty naozaj chceš zostať?“

„Áno. Aspoň taký je môj plán.“

Clara vyzerala prekvapene.

Vedela som, ako to vyzerá. Nečudo, že bola prekvapená. Ale musela som jej vysvetliť, že som vlastne nemala na výber, aj keď som vedela, že to bolo to najlepšie, čo sa mohlo stať.

Znova zažmurkala a potom sa usmiala o čosi jasnejšie. Gestom ukázala k pultu, kde stálo mladšie dievča a so zvedavým výrazom na tvári si nás prezeralo. Vlasy mala vyčesané do chvosta a vyzerala rovnako unavená ako Clara. Vedela som, že nemá deti, takže možno to bola len zamestnankyňa. Mohli ísť celý deň na plné obrátky. „Vstúp do môjho kráľovstva,“ navrhla Clara. „Porozprávame sa. Musím mať oči na stopkách, keby mal ešte niekto nejaké otázky, ale chcem počuť všetko.“

Usmiala som sa a prikývla som. Išla som sa postaviť oproti miestu, kde sa opierala tínedžerka, a sledovala som, ako Clara obišla pult a postavila sa tvárou do obchodu. „Aurora, toto je moja neter Jackie. Jackie, toto je Aurora. Kedysi dávno sme boli najlepšie kamarátky.“

Tínedžerka trochu vytreštila oči a ja som sa čudovala prečo, ale mávla rukou.

„Ahoj.“ Zamávala som jej späť.

„Kde bývaš? Hovorila si, že si sem prišla včera večer?“ spýtala sa Clara.

„Bývam blízko pri Komínovej skale.“ Bola to národná pamiatka na opačnom konci mesta. „Áno, včera večer som sem prišla autom. Prišla som do mesta nakúpiť potraviny a pozrieť si niektoré obchody. Napadlo mi, že by som ťa mohla prísť pozdraviť, keď už som tu.“

O Clare som vedela len to, že asi pred rokom jej otec vážne ochorel a ona sa do Pagosy vrátila z... Arizony? Bola vydatá a asi pred ôsmimi rokmi jej manžel tragicky zahynul pri nehode pod vplyvom alkoholu. Keď mi o tom napísala, poslala som jej kvety na pohreb.

„Som rada, že si to urobila,“ povedala a stále sa zoširoka usmievala. „Stále nemôžem uveriť, že si tu. Alebo že si naživo ešte krajšia ako na fotkách. Tak trochu som dúfala, že je to aplikácia s naozaj skvelým filtrom, ale nie je to tak.“ Clara pokrútila hlavou.

„Neurobila som nič, čím by som si to zaslúžila. Inak, ako sa máš? Ako sa má tvoj otec?“

Len vďaka tomu, že som sa tak naladila na utrpenie ľudí, som zachytila náznak jej smútku. „Mám sa dobre. Mám tu naozaj veľa práce. A otec je... Otec je v poriadku. Prevzala som vedenie obchodu na plný úväzok.“ Jej tvár bola napätá. „Už sem nechodí tak často. Ale stavila by som sa, že by ťa rád videl, ak sa tu plánuješ chvíľu zdržať.“

„Áno, tiež by som ho rada videla.“

Clarín pohľad zabľúdl k jej neteri a potom sa vrátil ku mne. Oči mala prižmúrené, pozrela sa na mňa až príliš zblízka. „Aký druh práce hľadáš?“

„Aký druh práce ponúkaš?“ spýtala som sa jej žartom. Čo som, dočerta, vedela o outdoorových aktivitách? Nič. Už len to, že som sa prešla po rybárskej sekcii, mi otvorilo oči.

Mama by bola zo mňa sklamaná. Kedysi ma brávala na výlety stále. Niekedy sme išli len my dve a niekedy prišli aj jej kamarátky, čo som si pamätala.

Ale to všetko bolo teraz pre mňa prázdnu stenou.

Nepreháňala som. Polovicu vecí v obchode som nepoznala. Pravdepodobne aj viac.

Za posledných dvadsať rokov bez mamy sa zo mňa stalo mestské dievča. Odkedy som odtiaľto odišla, ani raz som nekempovala. Niekoľkokrát som sa vybrala so strýkom na jeho člne, ale od posledného výletu ubehlo asi pätnásť rokov. Ani som si nebola istá, či by som dokázala vymenovať desať rôznych druhov rýb, keby som musela.

Prekvapujúce bolo, že Clara vyzerala... no, vyzerala prekvapivo zaujato. „Nezahrávaj si so mnou, Aurora... alebo si teraz hovoríš Ora?“

„To je jedno.“ Zažmurkala som. „Tak trochu som žartovala. O ničom z tohto nič neviem.“ Gestom som ukázala za seba. „Keby som vedela, prihlásila by som sa.“

Stále na mňa žmúrila, odkedy som zažartovala. Trochu vystrčila bradu nahor. „Ty nič nevieš?“

„Chvíľu mi trvalo, kým som si spomenula, že mušky a návnady tam vzadu sa nevolajú rybárske vecičky.“ Uškrnula som sa. „To je nanič.“

„Môj posledný zamestnanec, ktorý dal výpoveď, hovorieval ľuďom, že v San Juane sa dajú chytať lososy,“ povedala stroho.

„A nie je to tak?“

Clara sa usmiala, ukázala malú medzierku medzi zubami a ja som jej musela úsmev opätovať. „Nie, nie je. Okrem toho každý deň prišiel neskoro... a vlastne nikdy nezavolať, keď neplánoval prísť do práce...“ Pokrútila hlavou. „Prepáč. Skáčem ti do reči. Len som hľadala pomoc a mám pocit, že by som zamestnala každého, kto si v meste hľadal prácu.“

Aha. No.

Zavrela som ústa a spracovala, čo hovorí. Čo by to mohlo znamenať. Pracovať pre niekoho, s kým som sa poznala. Všetci sme vedeli, ako to dopadlo naposledy.

Bolo to skvelé, až kým sa to nepokašľalo, ale taký je život.

Bola som si istá, že by som si mohla nájsť niečo iné, ale na druhej strane by sme s Clarou mohli vychádzať. Za tie roky som ju sledovala dosť, videla jej veselé, optimistické príspevky na internete, čo mohla byť len finta a súčasť jej vrcholného diela, ale pochybovala som o tom. Dokonca aj keď jej zomrel manžel, v smútku sa správala láskavo. A na internete sme vždy žartovali.

Čo som mohla stratiť? Okrem toho, že by som zo seba robila idiotku, keďže som nič nevedela?

„Nie, neospravedlňuj sa,“ povedala som jej opatrne. „Ja len... neviem nič o kempovaní ani o rybárčení, ale... ak chceš... môžem to

skúsiť. Rýchlo sa učím a viem sa pýtať,“ nadhodila som a sledovala, ako sa menia črty jej tváre. „Som presná. Tvrdo pracujem a takmer nikdy nebývam chorá. Na to, aby som mala zlú náladu, treba veľa.“

Zdvihla ruku a poklepala si ukazovákom po brade. Tvárila sa zamyslene, ale jej mierne rozšírené oči prezrádzali pretrvávajúci záujem.

Stále som však chcela, aby pochopila, s čím bude mať do činenia, ak ma zamestná, aby nedošlo k žiadnym prekvapeniam alebo aby niekto neskončil sklamaný.

„V maloobchode som nepracovala už naozaj dlho, ale v mojom,“ urobila som úvodzovky prstami, „poslednom zamestnaní som často pracovala s ľuďmi.“

Ústa sa jej zvrátili, oči sklízli k tínedžerke.

„Jackie,“ povedala, než sa obrátila späť ku mne, a rozhodne prikývla.

Hádam sa pred ňou nechystala vyťahovať Kadenu, ale, úprimne, to mi bolo úplne jedno. Čím menej ľudí to však vedelo, tým lepšie. Jonesovci stavili na to, že dodržím slovo, že nebudem hovoriť o našom vzťahu.

Ale ja som o ňom nechcela hovoriť len preto, že som nechcela byť bývalou priateľkou Kadenu Jonesa do konca života, najmä nie, ak som nemusela.

„Len chcem, aby si si uvedomila môj absolútny nedostatok vedomostí.“

Clara vystrúhala grimasu. „Predposledný zamestnanec, ktorého som zamestnala, vydržal dva dni. Moja posledná brigádnicka tu bola týždeň, potom zmizla. Posledných desať predtým bolo rovnakých. Mám dvoch brigádnikov, ktorí sa priatelia s mojím otcom a objavia sa raz alebo dvakrát do mesiaca.“ Clara zdvihla bradu a prisahám, že sa uškrnula. „Ak dokážeš chodiť načas a niečo urobiť, naučím ťa toľko, koľko sa budeš chcieť naučiť.“

V hrudi mi rozkvitla nádej. Pracovať so starou priateľkou? Robiť niečo, pri čom by moja mama vraždila? Možno by to nebolo také zlé. „Rada sa učím,“ povedala som jej úprimne.

Toľko času som v živote strávila pohľadom do nádejných, opatrne optimistických tvárí, že som spoznala jej výraz.

Musela byť naozaj zúfalá, keď bola ochotná zamestnať ma, či už šlo o staré priateľstvo, alebo nie.

„Takže...“ Rukami sa opäť dotkla pultu. „Chceš tu teda pracovať? Robiť drobné práce?“

„Pokiaľ si myslíš, že to bude vhodné.“ Odmlčala som sa a pokúsila som sa na ňu žiarivo usmiať. „Som dobrá poslucháčka, viem, že obchod je obchod. Ale ak ťa omrzím, povieš mi to? Ak nebudem robiť dobre svoju prácu? Reálne mám rezervovanú izbu na mesiac, a ak to pôjde dobre, zostanem aj dlhšie, ale ešte to neviem s istotou.“

Clara sa pozrela na tinedžerku, ktorá na mňa uprene hľadela, a potom prikývla. „Beriem ťa, pokiaľ sa ukážeš, a ak sa ti nebude chcieť prísť, dáš mi aspoň vedieť?“

„Sľubujem.“

„Musím ťa však varovať, nemôžem ti platiť veľa na hodinu.“ Povedala mi sumu, ktorá nebola oveľa vyššia ako minimálna mzda, ale niečo to predsa len bolo.

S niekým, koho som mala rada a koho som poznala už predtým, to bolo ako osud.

Keď vám osud do života niečo prinesie, mali by ste počúvať. Mala som nastražené uši, budúcnosť otvorenú dokorán. Nemala som ani potuchy, čo chcem robiť, ale toto bolo niečo. Bol to krok. A jediný spôsob, ako ste sa mohli pohnúť, bolo urobiť ten krok. Niekedy nezáležalo na tom, ktorým smerom ste ho urobili, pokiaľ ste ho urobili.

„Môžem ťa naučiť, ako používať pokladnicu, a môžeme zistiť, aké ďalšie veci vieš robiť. Ale nebude to veľa peňazí, chcem, aby si to vedela. Určite ti to neprekáža?“

„Nikdy som nechcela byť milionárkou,“ povedala som jej opatrne a cítila som, ako mi po koži lezie niečo, čo sa strašne podobalo úlave.

„Chceš začať zajtra?“

V hrudi sa mi rozlialo ešte viac nádeje. „Zajtra mi to vyhovuje.“ Nemala som nič v pláne.

Vystrela som ruku medzi nás. Aj ona posunula svoju dopredu a drsne sme si nimi potriasli.

Potom sme sa pomaly obe usmiali, ona sklonila bradu a spýtala sa: „Teraz, keď je to za nami, povedz mi všetko. Čo si robila?“ Tvár jej posmutnela a ja som vedela, čo jej opäť prišlo na um: to isté, čo sa vznášalo takmer nad každým mojim vzťahom s ľuďmi, ktorí vedeli, čo sa stalo. Mojej mame.

Nemala som chuť hovoriť o mame ani o Kadenovi, tak som zme-
nila tému. „Čo si robila ty?“

Našťastie sa chytila návnady a povedala mi všetko.

Keď som sa večer vracala do garážového bytu, cítila som sa dobre. Strá-
vila som dve hodiny tým, že som sa bavila s Clarou a Jackie. Tínedžerka
bola tichá, ale nesmierne pozorná, počúvala všetko, čo Clara rozprávala
o svojom živote, s veľkými očami, vďaka ktorým som si ju hneď obľúbila.

Tie spoločné hodiny boli vrcholom posledných dvoch mesiacov
môjho života. Bolo príjemné byť pri niekom, kto ma poznal. Rozprá-
vať sa osobne s niekým, kto nebol úplne cudzí. Navštívila som toľko
skvelých národných parkov, hlavných turistických destinácií a toľko
ďalších miest, ktoré iní videli len v časopisoch a na cestovateľských
blogoch, že som nemohla ľutovať, ako som strávila čas, kým som sa
dostala do Pagosy. Bolo to to, čo som potrebovala, a plne som si uve-
domovala, že môj voľný čas bol luxus.

Aj keď to bolo požehnanie, ktoré prišlo s tým, čo som pociťovala
ako obrovskú výhodu.

Štrnásť premárnených rokov a potom dva mesiace, počas ktorých
som si robila, čo som chcela. Stále som mala viac než dosť peňazí
na svojom bankovom účte, aby som nemusela pracovať... nejaký čas.
Ale vedela som, že tento čas sa raz skončí.

Nemalo zmysel čakať, kým sa usadím a vrátim svoj život do správ-
nych kolají.

Ale to, že som sa stretla so svojou starou priateľkou, mi dávalo
nádej, že možno... tu pre mňa niečo existuje. Alebo aspoň, že ak tomu
dám trochu času, môžem dosiahnuť, aby tu pre mňa niečo bolo.

Prečo nie tu? behalo mi hlavou znova a znova.

Keď tu dokázala žiť moja mama bez rodiny a s pár priateľmi, prečo by som nemohla ja?

Zastavila som auto na príjazdovej ceste, ako mi to prikazovala navigácia, a pred domom som zbadala dve vozidlá. Bronco a dodávku s nápisom „Parky a divá príroda“ na boku. Cez veľké okná hlavného domu som videla svetlá a zaujímalo ma, čo robia otec so synom.

Potom mi napadlo, či je tam s nimi aj priateľka, manželka alebo mama. Možno je tam aj sestra. Alebo dokonca viac súrodencov. Možno však nie, pretože ak Amosovi napadlo získať niečo z prenájmu garážového bytu, bolo by to oveľa ťažšie so súrodencom, ktorý by sa mohol chcieť deliť.

Ja o tom niečo viem. Bratrancí mi platili, aby som tete a strýkovi nehovorila o veciach, ktoré by ich dostali do problémov. Kto to však, dočerta, vedel tu?

Mohla som špehovať a úchyľne sa prizerať z dialky. Bola som fanúšička nádherných tvárí, zvyčajne psích alebo detských, ale z času na čas aj dospelých. Nebolo by ťažké skontrolovať môjho domáceho.

Zaparkovala som auto vedľa garážového bytu, vzala som obálku s hotovosťou, ktorú som vybrala z banky, a vystúpila som. Keďže som sa nechcela nechať pristihnúť otcom, ktorý nechcel vedieť o mojej existencii, pekne som sa pohla k vchodovým dverám, zaklopala na ne a potom som peniaze napchala do polovice pod rohožku.

Vzala som tašky s potravinami, ktoré som nakúpila po odchode od Clary a Jackie, našla som správny kľúč a ponáhľala sa k dverám.

To, čo mal byť rýchly výlet do obchodu s potravinami, nakoniec trvalo takmer hodinu, pretože som netušila, kde čo je, ale podarilo sa mi nakúpiť ďalšie zásoby sendvičov, cereálie, ovocie, mandľové mlieko a veci na prípravu niekoľkých rýchlych večerí. Za posledných desať rokov som zvládla asi tucet verzií rýchlych a jednoduchých večerí, ktoré som si mohla pripraviť v jednom malom hrnci. Väčšinou som radšej jedla vlastné jedlo ako to, čo som si mohla objednať cez stravovacie služby. Tieto recepty sa mi hodili v posledných dvoch mesiacoch, keď som mala plné zuby jedla vonku.

Zavrela som dvere bokom, pozrela som sa k domu a cez okno som zbadala známu tvár.

Mladú tvár.

Na sekundu som sa zastavila a potom som jej zamávala.

Amos nescelo zdvihol ruku. Rozmýšľala som, či má do konca života domáce väzenie. Chudák chlapec.

Na poschodí, v mojom dočasnóm domove, som uložila potraviny a pripravila si rýchle jedlo. Potom som z batoha vytiahla mamin denník a položila knihu v koženej väzbe vedľa špirálového zápisníka, ktorý som si kúpila deň po tom, čo som sa rozhodla vyraziť do Pagosy. Našla som stranu, ktorú som si zapamätala.

Cestou z obchodu s potravinami som prešla okolo domu, v ktorom sme kedysi bývali, a zanechalo to vo mne čosi, čo sa strašne podobalo tráviacim ťažkostiam. Nebola to však porucha trávenia. Už som sa s tým pocitom tak dobre zoznámila, že som presne vedela, čo to je. Mama mi dnes veľmi chýbala.

Mala som šťastie, pretože som si o nej veľa pamätala. Mala som trinásť rokov, keď sa stratila, ale na niektoré veci som si spomínala oveľa jasnejšie ako na iné. Čas mnohé detaily zjemnil a iné spomienky oslabil, ale jednou z najjasnejších spomienok na ňu bola jej absolútna láska k prírode. Práca v Outdoor Experience by ju zabila, a keď som sa nad tým teraz zamyslela... No, myslím, že to bola tá najdokonalejšia práca, akú som mohla dostať. Už som plánovala, ako absolvujem mamine túry.

Možno som nevedela nič o rybárčení, kempovaní ani lukostreľbe, ale kedysi som s ňou robila niektoré z týchto vecí a bola som si celkom istá, že keby som to neznášala, nezabudla by som na to. To bolo niečo, nad čím sa dalo uvažovať.

Ďalšia vec, na ktorú som si spomenula, bolo, ako veľmi rada katalogizovala veci, ktoré robila. To zahŕňalo aj evidenciu toho, čo bolo jej najobľúbenejším koníčkom na svete: turistiku. Hovorievala, že je to najlepšia terapia, akú kedy našla – niežeby som pochopila, čo to znamená, kým som nebola oveľa staršia.

Problém bol v tom, že si nezapisovala veci v poradí od najľahších po najťažšie. Robila ich náhodne a za posledné dva týždne som už urobila hrubú prácu, keď som našla jej hodnotenie obtiažnosti a zistila, aká dlhá je ktorá trasa.

Keďže som nebola zvyknutá na nadmorskú výšku a ešte som nevedela, ako dlho tu vlastne budem, musela som začať od najľahších a najkratších a od nich sa prepracovať nahor. Presne som vedela, akú túru budem robiť ako prvú. S Clarou sme sa o dlhodobom plánovaní ešte nebavili, ale ja som si cestou von pozrela otváracie hodiny obchodu a videla som, že v pondelok je zatvorený. Vedela som, že to bude určite môj voľný deň. Teraz som len musela zistiť, aký iný deň by som mohla mať ešte voľný. Ak chcela, aby som pracovala len na polovičný úväzok, tak by sa to dalo. Uvidíme.

Mala som v pláne začať nasledujúci deň skákať cez švihadlo, aby som si v rámci prípravy trochu precvičila pľúca. V poslednom čase som chodila a behala takmer každý deň, keď som necestovala niekam do nového mesta, ale nechcela som si privodiť výškovú chorobu počas prvého týždňa tu. Aspoň pred tým ma varovali všetky cestovateľské fóra, ktoré som čítala. Naozaj tu však nebolo kam ísť pešo, iba ísť do mesta na nejakú prechádzku alebo sa uspokojiť s chôdzou popri ceste, čo nebolo práve bezpečné.

Tak či onak, položila som pred seba dva zápisníky a znovu si prečítala mamin zápis. Ten, ktorý som hľadala, sa nachádzal viac smerom k stredu. Mama si nerobila záznamy len o nových túrach, ale svoje obľúbené si písala stále dokola. Tento konkrétny denník začala písať po mojom narodení. Boli tam aj staršie zápisy, ktoré si písala predomnou, ale všetky sa týkali extrémnych túr a túr na iných miestach, kde žila pred mojím narodením.

19. AUGUSTA PIEDRA FALLS

PAGOSA SPRINGS, CO

NENÁROČNÝ, 15 MINÚT JEDNÝM SMEROM, ČISTÝ CHODNÍK
VRÁTIŤ SA NA JESEŇ, ABY SOM SA DOSTALA DO RIEKY!
UROBILA BY SOM TO ZNOVA

Vedľa bolo nakreslené srdce.

Potom som si to prečítala ešte raz, hoci som ten zápis už čítala najmenej päťdesiatkrát a zapamätala som si ho.

V jednom z fotoalbumov, ktoré sa mi podarilo vyhrabať, bola fotografia, na ktorej sme s mamou absolvovali túto túru, keď som mala asi šesť rokov. Bola to ľahká, krátka túra, asi pol kilometra, takže som si myslela, že to bude dobrý východiskový bod. Zajtra sa pre istotu porozprávam s Clarou o voľných dňoch a naplánujem si prácu... ak ma po hodine nevyhodí, pretože som nemala ani poňatia, čo, dočerta, budem robiť.

Prešla som prstom po vonkajšej strane denníka; už som ním nechodila cez slová, lebo som sa bála, že ich rozmažem alebo zničím, a chcela som, aby mamín zápisník vydržal čo najdlhšie. Jej písma bolo malé a nie až také úhladné, ale cítila som ju z neho. Ten zošit bol vzácny a bol jednou z mála vecí, ktoré som mala stále po svojom boku.

Po chvíli som ho zavrela a potom som vstala, aby som sa osprchovala. Zajtra by som si mala vziať tablet do mesta a ísť niekam, kde je Wi-Fi, aby som si naň stiahla nejaké filmy alebo seriály. Možno má Clara v obchode Wi-Fi. Zastavila som sa pri jedinom okne, ktoré som neotvorila. Zabudla som, že väčšina miest v okolí nemá klimatizáciu. Znova som sa pozrela na hlavný dom.

Bol ešte viac osvetlený, ako keď som prišla. Svetlo prenikalo cez každé obrovské okno pozdĺž priečelia a bočných strán. Tentoraz však bola dodávka s nápisom preč.

Po druhý raz som sa zamyslela, aký je asi môj domáci.

Hm.

Nemala som čo robiť, a tak som vzala telefón a vrátila sa k oknu.

Do vyhľadávacieho polička na Facebooku som napísala „TOBIAS RHODES“.

Bolo tam niekoľko Tobiasov Rhodesov, ale žiadny z nich nebyval v Colorade. Bol tam jeden s fotografiou, ktorá vyzerala trochu staro, a tým staro som myslela možno desať rokov alebo tak podľa toho,

aká bola rozmazaná, ako stará fotografia z mobilu. Bol na nej malý chlapec so psom. Písalo sa tam, že žije v Jacksonville na Floride.

Nebola som si istá, prečo som na ňu klikla, ale klikla som. Nieкто menom Billy Warner na svojej stránke pred rokom uverejnil odkaz na nejaký článok o novom svetovom rekorde, a po ňom nasledoval príspevok s aktualizovanou profilovou fotografiou ešte mladšieho chlapca a psa. Boli tam dva komentáre, tak som na ne klikla.

Prvý bol od toho istého Billyho Warnera a stálo v ňom:

Am sa podobá na mňa.

Druhý komentár bol odpoveďou a bol od Tobiasa Rhodesa: **To by si chcel ty.**

Am? Ako... Amos? Ten chlapec? Jeho odtieň pleti bol v poriadku.

Vrátila som sa k príspevkom a posunula sa nadol. Neboli tam takmer žiadne. Vlastne iba tri.

Bola tam ešte staršia profilová fotka len psa, veľkého bieleho. A tá bola spreď dvoch rokov.

Druhý príspevok bol od tej istej osoby menom Billy s ďalším odkazom a aj ten mal komentáre.

Bola som čo najopatrnejšia, pretože by som zomrela, ak by som náhodou lajkla starý príspevok. Doslova by som musela vymazať svoj účet a legálne si zmeniť meno. Klikla som na komentáre. Bolo ich šesť.

Prvý bol od niekoho menom Johnny Green a stálo v ňom: **Kedy ideme na ryby?**

Tobias Rhodes odpovedal: **Kedykoľvek budeš chcieť prísť na návštevu.**

Billy Warner odpovedal: **Johnny Green, Rhodes je opäť voľný. Poďme.**

Johnny Green: **Rozišiel si sa s Angie? Dokelu, áno, poďme na to.**

Tobias Rhodes: **Vezmi aj Ama.**

Billy Warner: **Privediem ho.**

Kto bola Angie, to som netušila. Bola šanca, že je to bývalá priateľka alebo možno dokonca súčasná priateľka? Možno sa k sebe vrátili? Možno to je Amosova mama.

Kto boli Billy a Johnny, som netušila.

Na jeho stránke však neboli žiadne iné informácie a nedôverovala som si, že by som mohla snoriť po iných profiloch bez toho, aby ma pri tom neprichytili.

Hm.

Zavrela som okno, skôr ako by som náhodou na niečo klikla.

Musela by som sa prehrabať cez Picturegram a zistiť, čo sa mi podarí nájsť. To bol dobrý plán. V najhoršom prípade by som možno mohla investovať do nejakého ďalekohľadu, aby som mohla sledovať dom.

Povedala som si, že je to dobrý nápad, a išla som sa osprchovať. Čakal ma náročný deň.

Musela som začať budovať svoj život.

Tretia kapitola

Tri litre vody, aj keď to nebola ani jednokilometrová túra? Odškrtnuté.

Úplne nové turistické topánky, ktoré som si vyskúšala len pri chôdzi po byte a ktoré mi s veľkou pravdepodobnosťou spôsobia plúzgieri? Áno.

Dve müsli tyčinky, hoci som práve raňajkovala?

Súhlasím.

O dva dni neskôr som bola pripravená vyraziť. Bol to môj prvý voľný deň, odkedy ma Clara zamestnala, a ja som sa chcela pokúsiť zvládnuť krátku túru k vodopádom. V snahe vyhnúť sa výškovej chore som do seba naliala toľko vody, že som sa v noci trikrát zobudila cikať. Nemala som čas na to, aby som mala príznaky podobné opicii.

Navyše som dúfala, že túra ma zbaví myšlienok na to, aká zbytočná sa cítim v obchode.

Môj prvý a zatiaľ jediný deň prebehol presne tak zle, ako som sa obávala, ako som varovala Claru. Hanba z toho, ako som nechápavo pozerala na jedného zákazníka za druhým, keď sa ma pýtali, ma priam bolela. Doslova ma to bolelo. Nebola som zvyknutá cítiť sa nekompetentná, že sa musím stále obracať na Claru, pretože som netušila, na čo sa zákazníci odvolávajú alebo na čo sa pýtajú.

Koráliky? Olovené závažia? Odporúčania? Len pri pomyslení na to, ako zle dopadol včerajší deň, ma zamrazilo.

Potrebovala som vymyslieť riešenie, najmä keď som tu plánovala zostať dlhšie. Párkrát – väčšinou keď boli zákazníci mimoriadne milí, keď som niečo nevedela, najmä keď mi takmer blahosklonne hovorili, aby som si nenamáhalo svoju peknú hlavu, pretože sa mi to vraj dostane pod kožu. Uvažovala som, že skončím, nech Clara prijme niekoho, kto

vie o všetkom v obchode viac ako ja, ale potom sa stačilo pozrieť na jej tmavé kruhy pod očami a vedela som, že to neurobím. Potrebovala pomoc. Aj keby som si len pokecala s ľuďmi a ušetrila jej dve minúty, niečo to predsa len bolo.

Musela som sa vzchopiť a naučiť sa to rýchlejšie. Nejak. S tým si budem robiť starosti neskôr. Stres z toho, že som to pokazila, mi včera v noci nedal spať.

Zišla som dolu schodmi a pred domom som sa zastavila, aby som zamkla. Zamierila som k autu, ale kútikom oka som pri hlavnom dome zachytila, ako sa niečo hýbe.

Bol to Amos.

Zdvihla som ruku. Sedel na jednej zo stoličiek a v ruke zvieral hernú konzolu. „Ahoj.“

Zastavil sa, akoby som ho prekvapila, a tiež zdvihol ruku. Jeho „ahoj“ nebolo práve nadšené, ale nebolo ani zlomyseľné. Bola som si celkom istá, že sa len hanbí.

A ja som sa s ním nemala rozprávať. Mala som byť neviditeľná.

„Uvidíme sa neskôr!“ zavolala som predtým, ako som nasadla do auta a cúvla.

Aspoňže ma nevidel jeho otec.

O takmer päť hodín neskôr som sa vracala ku garážovému bytu a hnevala som sa sama na seba.

„Zasraná idiotka,“ povedala som si už najmenej po desiaty raz, keď som zaparkovala auto a snažila sa ignorovať bolesť v ramenách.

Čoskoro ma to začalo bolieť. Veľmi, veľmi skoro. A bola to moja vina.

Považovala som za samozrejmú, že som teraz opálenejšia ako pred rokmi. Hlavne vďaka toľkému času, ktorý som strávila vonku v Utahu a Arizone. Nebrala som však do úvahy zmenu nadmorskej výšky. O koľko intenzívnejšie sú tu UV lúče!

Pretože počas krátkej túry k vodopádom a späť som sa pripiekla aj napriek tomu, že som mala základnú vrstvu. Ramená som mala

spálené a štipali ma ako šlak. A to všetko preto, že som sa zabudla natrieť opaľovacím krémom a príliš dlho som sedela na skale a rozprávala sa so starším párom, ktorý sa necítil dobre.

Na druhej strane, cesta k vodopádom bola najkrajšia, akú som kedy videla, a musela som sa viackrát zastaviť, aby som sa mohla pokochať prírodou a nenaštvala ľudí za sebou. Zastávky som využila aj na to, aby som sa počas nich vycikala.

Bolo to čarovné. Velkolepé. Krajina bola ako z filmu. Ako som na to mohla zabudnúť? Mala som pár rozmazaných spomienok, ako sme tam predtým s mamou chodili, nič konkrétne, ale stačilo to.

No nič z toho sa nedalo porovnať so silou vodopádov. Neboli mimoriadne vysoké, ale tieklo v nich toľko vody, že bolo úžasné byť toho svedkom. Zostala som v úžase, naozaj. Iba matka príroda môže spôsobiť, že sa cítite takí malí. Chodník a vodopády boli dosť zaplnené a ja som odfotila jednu rodinu a dva páry. Dokonca som poslala strýkovi zo pár fotiek, keď som mala signál. Odpovedal mi na niekoľko esemesiek s palcami hore a teta mi zavolała a spýtala sa ma, či som sa zbláznila, keď som prešla cez rieku po veľkom kmeni, ktorý bol cez ňu preložený.

„Au, au, au,“ zasyčala som sama pre seba, keď som vystúpila z auta a obišla ho z druhej strany. Schmatla som svoj malý ruksak a vodu a zavrela dvere bokom.

Ako idiotka som okamžite zabudla na spálenie a prehodila si popruh batohu cez plece. Rovnako rýchlo som ho zhodila späť s výkrikom, ktorý znel, akoby ma vraždili.

„Ste v poriadku?“ ozval sa hlas, ktorý mi znel povedome.

Otočila som sa a zistila, že Amos sedí na inej stoličke ako predtým. V jednej ruke držal hernú konzolu a usilovne žmurkal, zatiaľ čo druhú si držal tesne nad očami, aby zakryl slnko a mohol si ma dobre prezrieť.

„Ahoj, som v poriadku, len som sa asi spálila na slnku. Nič hrozné,“ zažartovala som a zastonala, keď mi na pleci opäť zapulzovala bolesť z kontaktu s popruhom.

„Máme alou,“ povedal potichu. Takmer som pustila ruksak. „Ak chcete, môžete si z nej vziať.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Všetky cesty vedú sem*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.